

Z minulý krásný a pohodový neděle.

Ten víkend byl fakt vydařenej úplně vším. Tím počasím, tím jak oba ohařici fungovali a i tím, že tělo přes tu chorobu, co se mě furt drží, fungovalo taky výborně. Takže jsem si to celý mohla venku neskutečně užít.

V sobotu jsme měli ty procházky v polích a neděli jsme si udělali takovou jako hravou. Ke slovu přišly různé blbinky jako květníky rozmístěný po louce, kdy se běhá od jednoho ke druhému, vytáhli jsme si ven velký přetahovadlo, ale tam se pravda chytil hlavně Rumíček, přetahovací maniak, kterej mi dal řádně do těla, zatímco Tali šla po prvním kole radši pod lípu, bádát nad myšima dírama. Páč co kdyby už byla třeba ta matka, že jo.... to by nemuselo potomstvu udělat dobře, takovýdle vylomeniny ☐ ☐ . Trochu se nadchla pro házení talířem, ale taky v tom nebyla ta pravá vášeň, dala si pár koleček a zas šla od toho. A ono taky s podzimem je ta myší aktivita větší, takže to jí zajímá hodně.

To Rumíček lítal jak..... no jak ten lítací talíř. Nefoukal vítr, tak se mi dařilo házet slušný dálky. Když jsme pak o talíř bojovali a já volala naše známý "Žuby ven, žuby ven, žuby z huby!!" , přikvičelo k nám flekatý obří podsvinče, že chce taky vyndat žuby z huby. ☐ Tuhle blbinu má docela ráda. Tak jsem ji nechala zahlodnout a zabojovaly jsme taky. Pak si šla zase po myších dírách.

A tak jsme si s Rumíčkem dali náš malej pseudocoursing. Popadla jsem přetahovadlo připevněný na zbytku stopky, poslala ho , ať se jde schovat, čímž jsem si vyrobila dostatečnej náskok. V momentě, kdy jsem vyrazila vpřed, jsem ho uvolnila zvoláním "Podpodpood!" . Vypálili jsme oba jak o život a já se modlila, aby se teď teda Tali nenechala inspirovat, jako před chvílkou. To by mohlo být pro mě značně nepříjemný, protože se řítím vpřed, co to dá a nemám přehled o tom, co se děje kolem. Naštěstí nikoliv, zvostala pod lípou. Rumouš odlapil přetahovadlo a zahájil boj. Pár běhů a byla jsem Ká.Ó. A tak jsem zašla do chalupy pro lištičku. Stejnak jsem jim to dopolko slibovala, když oba somrovali u poličky, kde lištička bydlí. Tak ať se chvíli zase tužej voni dva.

Odložila jsem je u branky, zašla na louku za roh zahrady, aby neměl dotyčný ani ánung, kam to poletí a mrskla s liškou dálku. První šel Rumíček. Bylo vidět, jak pečlivě probíhá terénem a hledá. Pak zmizel za rohem z dohledu a za chvíli už vláčel milou lišku hrdě zpátky.

“Výýýbornej si hošíček, výýbornej” chválila jsem ho a pak jsem šla stejným způsobem připravit hledání pro Taliprtku. A jako přes kopírák, prošmejdila louku, zapadla za roh a už ji nesla. Zapomněla, že to umí s předsednutím, ale tak to je to nejmenší. To zase oživíme. Teď jsem to nechtěla komplikovat. Každý si dal ještě jednu rundu a pak jsme si zaházeli jen tak jednoduchý aportíky, protože to je taky baví.

Odnesla jsem lišku do chalupy a při zpáteční cestě vzala dvě plechový krabičky. Rumíček šel zasejč jako ten první a pěkně je spořádaně vyhledal. Teď je výhoda v tom, že mám k dispozici mnohem větší prostor, když je louka posekaná celá. Tali to vzala úplně od konce, došla si nejdřív pro tu krabičku, co byla na konci “stopy” a pak si vyhledala tu první. Už docela hezky reaguje na to, že po nálezů si má sednout. Není to pravda ještě úplně z první, ale důležitý je, že si pak sedne a nechá, abych jí krabičku otevřela, místo toho, aby ji sežrala, což byl náš velkej problém - proto taky ten plech a ne moje oblíbený fusky, to si s ní pořád ještě nelajsnu, páč má stále občas hovadský nápady.

Protože byly v chalupě ještě nějaký ty suchý rohlíky řekla jsem si, že je půjdem trochu provětrat. Jakmile jsem vzala do kapsy rohlíky, Tali se přetočila, jak je jejím zvykem a vypadalo to, že jdu venčit uprchlej zvěřinec, nebo něco takovýho. Jančila jak poděs. Při každým jejím přihlášení se, kdy sama od sebe přiběhla k nám, přišel pochopitelně ke slovu kus odlomenýho rohlíku vyhozenýho do vzduchu. Odměna největší. Rumíček se šmrdolil celou dobu kolem, aby náhodou nepřišel ani o drobeček. Vyčíhla jsem si moment, kdy byla Tali pekelně zaujatá čímsi a seběhli jsme s Rumíčkem z louky na pole a schovali se za šípky. Měla jsem odtamtud dokonalej výhled. Na divadlo, který po chvílce nastalo.

Tali zvedla čumes a začla se rozhlížet jak drbna na rynku. Nikde nás neviděla, tak vypálila a letěla před zahradu k brance. Tam taky nic, vlítla do zahrady otevřenou brankou a za chvíli se zas vyřítla ven a nevěřičně koukala. Nikde nikdo a taky jí nikdo nevolal. Prolítla louku a znova zaběhla do zahrady, kde - jak mi pak vyprávěl Brtník - celá hyn, kam jsme se jí schovali, nás hledala. Furt nic, furt nic a my ticho po pěšině, ani jsme nepípli. Takhle si dala pár koleček a já jsem poté trošku vykukla zpoza keře. Když mě zblejskla, zhoupkla se tím svým pohybem houpacího koníka vzad a vpřed a vypálila. “Jooooooooooooooooo!!!! Šikovnááááá!” jásala jsem a rohlík putoval do vzduchu.

Zašli jsme ještě pro trochu šípků ke keři na rohu louky, protože tam jsem objevila pěkný

kousky. A šípků na zimu není nikdá dost. Dělam z nich nejen čaj, kdy přidávám různý ovoce, ať už čerstvý jablka a spol. nebo to, co vyhrabu v mrazáku - jahůdky, maliny, muchovník. K tomu trochu skořice, hřebíček a hmmm to je vánoční vůně!! To je atmosféra. Teď přidávám hlavně zázvor, protože aby zázvor bacil bacil.

Po chvíli slyším, že mě volá Brtník ze zahrady na kafe, tak jsem koukla, kde máme tu Taliprtku - Rumíček mi asistoval při trhání a šmrdolil se mi kolem nohouch, případně si kousek vedle pročichával pole. No a milá Taliprtka se nám pustila do výkopových prací! "Talířová!!! Vokamžitě s tím přestaň, nebo dostaneš na pr...l!!!" houkla jsem do prostoru. Kdyby to někdo slyšel.... asi by se divil, co to je za divný zvolání. Talířová to teda slyšela, zvedla hlavu a s výrazem "Na pr...l? To neci, už du!" se dostavila k mé maličkosti. Žiš to je tak fajn, že to kopyto potrhlý už umí reagovat i na tyhle nestandardní větičky.

Akorát, když jsme dopili kafe, přišla návštěvička knírajda Emička. A nastalo hejkání a hemžení u branky z obou stran. Důslednost musí bejt, takže dokud neseseděl flekatej a zrzatej zadek na pažitu, tak se moje ruka na klice ani nehnula. A návštěva musela chvíliku vydržet. Já to vopakovat totiž nebudu. No a pak vypuklo čóóro móóro. Čoklidi se dlouho neviděli, takže byla vítačka, lítačka a honičky. Pak si holky sdělily dojmy pohárací, neb Emička taky akorát dohárala a následně si Tali šla po svejch a družil se hlavně Rumíček a my se trochu zapovídali. Pak jsme zjistili, že Tali není v dohledu a tak jsem jen hvízdla a hvjéézdá naše jasná se obratem rozjásaně dostavila s výrazem - "Tyjo jámyslelažeuzměaninezavoláš!!" Bylo to fakt, jak kdyby celou dobu čekala, až ji zavolám a nemohla se dočkat ☐ ☐ . Tak jsme si se sousedama řekli, že to je zas rozdíl, proti dobám dřívějším, čoklidi se ještě chvíli podružili a Emičkovi se pak vydali dokončit vycházkovej okruh. A já se vrátila na zahradu k česnekovému záhonu, stříhání a tak jako podobně. A taky trochu k flákání se a rozhlížení se po tý podzimní nádheře. Bylo totiž fakt nádherně a úplně to vybízelo sednout si na zápraží a kochat se tou paletou barev. No posuďte ostatně sami. ☐

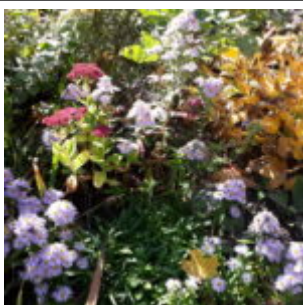
A ještě něco málo

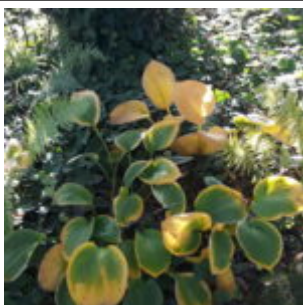
Tuhle barevnou nádheru člověk vidí, jen vykoukne z ložnice

Rostou nám tu muchomůrky! Na zahradě pod smrkama, hnedle vedle zápraží. Miluju muchomůrky.

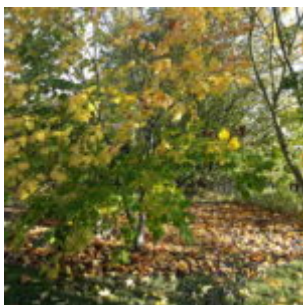

to je krááása co?

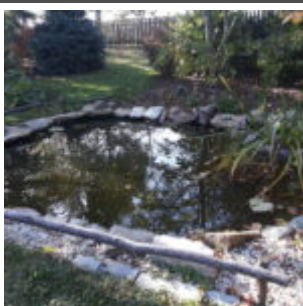

Dokonalá barevná kombinace

A ještě něco málo

A hned vedle toho, tón v tónu další podzimní zátiší

Klidná vodní hladina, co uklidní.